Spejdernes Magasin

49. årgang nr. 5
Maj 1965

VÆR BEREDT

9. april 1940
5. maj 1945

— to datoer i Danmarks nyeste historie, som står skrevet med en ganske særlig skrift. Netop i disse måneder passerer vi 25-året for den ene og 20-året for den anden, og Spejdernes Magasin *har derfor fundet det naturligt at lade en del af dette nummer handle om emner med tilknytning til besættelsestiden og korpsets stilling under den.*
At nogle af vore kammerater drog den yderste konsekvens af deres nationale og spejdermæssige indstilling, herom vidner mindestenen på Hylkedam på sin egen stille måde.

(A. Tvergaard fot.)

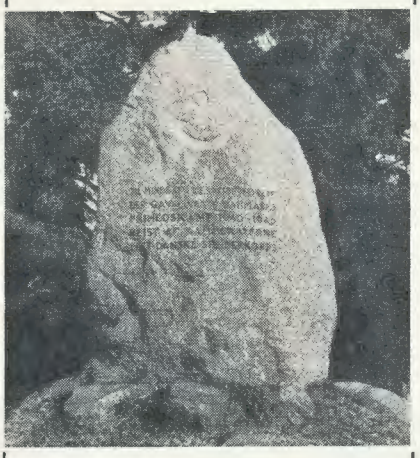

OPERATION V

Rovernes hjælp til registrering af frihedskampens mindesmærker.

Ved 25—året for Danmarks besættelse og 20-året for befrielsen ville organisationen »Frihedskampens veteraner« have udsendt et bogværk i tre hovedafsnit. For det første en kort omtale af samtlige frihedskæmpere faldet under krigen, for det andet en omtale af samtlige frihedskæmpergrave og endelig en beskrivelse af mindesmærker rejst over modstandskampens faldne. Dette værk når formentlig ikke at se dagens lys i dette år, bl. a. af økonomiske årsager, men forarbejderne er allerede vidt fremskredne.

En del af forarbejdet har bestået i en nøjagtig registrering og kortlægning af mindesmærkerne. Dette arbejde ville, hvis Frihedskampens veteraner ikke havde fået assistance udefra, have været overordentlig bekosteligt. Imidlertid var det så heldigt, at den for dette projekt ansvarlige som medarbejder havde en rover fra Det Danske Spejderkorps, der foreslog, at man forsøgte at fordele denne opgave på samtlige roverklaner i landet. Efter nogle drøftelser mellem roverledelsen og Frihedskampens Veteraner accepterede roverne denne arbejdsopgave, som man herefter under kodebetegnelsen Operation V kastede sig ud i med betydelig energi.

Frihedskampens Veteraner havde på forhånd kendskab til ca. 350 mindesmærker over faldne fra modstandskampen. Opgaven for roverklanerne var herefter for det første at opsøge disse allerede kendte mindesmærker, der ønskedes beskrevet og fotograferet. Herudover skulle klanerne ved afpatruljering af de tildelte distrikter forsøge at finde frem til ikke tidligere registrerede mindesmærker.

I de rapporter, roverne har udarbejdet, er det blevet bemærket, om de enkelte mindesmærker bærer præg af at blive vedligeholdt eller ej.

I det omfang, der er tale om mindesmærker, hvis vedligeholdelsestilstand er kritisabel, vil Frihedskampens Veteraner nu sætte sig i forbindelse med de lokale kommuner for at formå disse til fremtidigt at påtage sig vedligeholdelsen.

Takket være rovernes indsats har man således fået samlet et ganske betydeligt materiale, som nu vil skulle gennemarbejdes inden det til sin tid bliver offentliggjort som en del af værket om modstandskampens faldne.

I dette nummer:

Operation V 82
Sct. Georgs budskabet 83
Under spejderhatten 84
Gilwellhytten under krigen 85
Landsskovmandsturneringen 87
En sabotørs erindringer 88
Fra mørkelægning til befrielse 90
Søspejder 92
Skovmænd: Wood-craft 93
Junglenyt 95
Kim – alverdens lille ven 96
Spejdertidende 97
Æressiden 99

Jeg har kendt en hel del virkelig fine patruljer i min tid. En af dem jeg senest vil glemme, er en Uglepatrulje, der var med i den forrige landspatruljeturnering ved Aabenraa for snart 12 år siden.

De var ikke så forfærdelig gamle, disse Ugler, og egentlig var de vist hver for sig heller ikke så usædvanlig dygtige. Men de arbejdede mageløst godt sammen. Hver mand klarede sit, patruljeføreren sørgede for, at ingen hænder var ledige, man hjalp hinanden, opgaverne blev løst med et smil, og uden at man overhovedet mærkede nogen form for feberagtig travlhed, lykkedes det dem at vise lejrsport af virkelig klasse.

Til patruljens gode egenskaber hørte også beskedenhed, og man kunne ligefrem *se*, at det kom som tydningen af, at han klarede sit job. Hvor spejderen var til at stole på, hjælpsom, en god kammerat, — kort sagt alle disse egenskaber, der hver for sig og tilsammen er forudsætningen for, at virkeligt kammeratskab trives og at samarbejde gi'r resultater.

I dag er det Sct. Georgs dag, og der er noget betagende i bevidstheden om, at mange millioner spejdere, skovmænd og førere verden over samtidig bekræfter en fælles spejderlov og et fælles spejderløfte. Vi minder hinanden om, at en spejder er trofast, hjælpsom og alt dette, Sct. Georg står som symbol på.

I 25-året for Danmarks besættelse den 9. april 1940 har I sikkert hørt en del om spejdere, for hvem spejderloven og spejderløftet blev selve livet og døden under knugende alvorlige og dramatiske omstændigheder.

Men lov og løfte er ikke blot noget højtideligt, vi tager frem på de store dage. Den helt uhøjtidelige historie om Uglerne har jeg fortalt i dag for at vise, at spejderegenskaberne lever og leves i hverdagen: Selv om en opgave for den enkelte synes mindre vigtig, har det for helheden stor betydning, at en spejder er til at stole på.

Det er blandt andet det, vi lover hinanden her på Sct. Georgs dag. Lever vi op til det, kan vi gøre noget for patruljen, for troppen, for bevægelsen og videre ud. Og en skønne dag vil I opdage, at det også er på den måde, spejderbevægelsen kan gøre noget for jer.

Lykke til!

Peter Viggo Mørch.

SCT. GEORGS BUDSKABET 1965

et chok, da Uglerne ved præmieuddelingen blev kaldt frem som vindere af landspatruljeturneringens konkurrence i lejrsport. Først blev de stående i sikker forvisning om, at det måtte være en af de andre Uglepatruljer, det drejede sig om. Og da det efter flere opfordringer lykkedes at få dem frem var de helt fortumlede, de troede knap deres egne øren!

De blev belæssede med hæder, vaklede tilbage til deres plads, og her blev de stående, tavse, betagede af øjeblikkets stolthed. Og så blev da tavsheden brudt af uglernes yngste og mindste spejder, der ligefrem havde ærefrygt i stemmen:

> »Det vil altså sige, at *jeg* har gravet Danmarks bedste affaldshul!«

Det var et ubevidst, men meget rammende udtryk for, at her var en patrulje, hvor hver mand kendte be-

Budskabet er skrevet af Kipanda- og Wacamba-arrangøren **Peter Viggo Mørch.**

Tegning af **Jens V. Jørgensen.**

Den mand, hvis billede ses her, er Johan Kromann, som vort korps har sat til at være leder af roverarbejdet. Når Johan præsenteres her i Magasinet, kunne en eller anden måske få den opfattelse, at det drejer sig om en gæsteoptræden; men sandheden er, at Johan er spejder om en hals og bag sig har en strålende karriere også inden for denne gren af korpset.

Det begyndte allerede i 1933, da den dengang 12-årige Johan forsøgte at blive spejder. Det mislykkedes. Heller ikke det følgende år var heldet med ham, men ved Sct. Georgsparaden 1935 kunne Johan endelig aflægge sit spejderløfte. Om han har været en god mand i patruljen ved vi ikke, men et faktum er det, at da patruljen det følgende år skulle skifte PF, blev Johan den udvalgte, hvad ingen tilsyneladende har fortrudt.

1940 får den nu ærligt talt temmelig opløbne, men ellers nydelige unge Kromann ret til at sætte studenterhuen på sit velbegavede hoved, og samme år udvælges Johan til tropsassistent. Studenten kastede sig over juraen' og TA'en kastede sig over tropsledelsesarbejdet. Hvad der har optaget ham mest aner vi intet om, men vi skal frem til 1946, før Kromann bliver cand. jur., mens der i den samme periode sker en hel masse med Johan som spejder.

1941 bliver han TF (det drejer sig om 6. Vesterbro Trop), og 2 år senere er han nået så vidt i uddannelsen i dette job, at han tager Gilwell. 1944 fratræder han og bliver i stedet divisionsassistent i Vesterbro Division, en stilling som han bestrider til 1947, da han atter bliver TF, nu i Ermelund Trop, som han leder til 1951, hvor han igen bliver divisionsassistent, nu i Dyrehave Division. — Samme år får cand. jur.

Vi præsenterer:

JOHAN KROMANN

Kromann ret til at kalde sig landsretssagfører, en titel som han faktisk stadig fører.

1952 gennemfører Johan et springavancement, som får rent ud enorme følger: Johan udnævnes nu til roverleder. Meningen er klar. Johan skal blæse liv i det efterhånden sødt henslumrende roverarbejde. — Ingen vil kunne påstå, at det var et let job, Johan her påtog sig, for ikke selv den ihærdigste læser af disse linier vil kunne have opdaget noget som helst, der tyder på, at Johan havde erfaring i roverarbejde — det havde han nemlig ikke!

Hvad han derimod havde, var omløb i hovedet, evne til at finde gode folk at samarbejde med, forhandlingstalent der smidigt bragte ham frelst gennem mange forhindringer, og ikke mindst en indædt vilje til at løse den stillede opgave.

Han gjorde selvfølgelig, som man altid skal: Tog et roligt overblik over situationen, fandt ud af, hvad der var galt, og rettede fejlen. Og det, der var galt, var simpelthen, at roverarbejdet manglede sit skelet. Man havde nogle gode mål for arbejdet, men man havde ikke rigtigt fundet de veje, der skulle til for at nå målene og for at gøre det hele til noget særligt.

Det ordnede Johan. Rovertroppene blev til klaner, arbejdsenheden blev 3-mandssjak, og hovedpersonen i det hele, roveren, fik sin roverplan at arbejde efter — og hermed var »Roverlutionen« brudt løs!

De nye linier i roverarbejdet slog an, og tallet på rovere har siden været i stadig stigen. Det er ikke så mærkeligt. Det at være rover betyder nu at skabe sig en brandgod tid med herlige ture og interessante møder sammen med gode kammerater, der ligesom én selv har bestemt sig til at få noget ud af tilværelsen.

Rundt om i de stadig flere klaner, der skyder frem som paddehatte, syder og bobler det af friskt initiativ og virkelyst, rigtig et liv for mandfolk, der vil noget og kan sætte sig et mål og nå det.

— Ligesom den mand, der skabte det hele: Johan!

Nold.

Gilwell-hytten UNDER KRIGEN

(Efter Gilwell-bogen)

»Rådsklippemøde hos Vilhelm førstkommende lørdag. Du skal hos Vilhelm afhente en pakke proviant. Du skal køre kl. .. pr. Medbring så lidt personligt udstyr som muligt, da pakken er tung. Din cykel skal være i god stand. Du får anvist ruten af Finn. Afbud kun gyldigt, hvis sygdom forhindrer. Hjemkomst søndag kl. 14.«

Denne ordre blev sendt til en række spejdere den 9. oktober 1943. Tilsyneladende var det en ganske traditionel meddelelse. Kun de få indviede vidste, at det ikke drejede sig om nogen almindelig spejdertur dennegang. Det var noget langt alvorligere. I virkeligheden indledtes nemlig med disse ord en større hjælpeaktion til fordel af de mange, der under besættelsens jødeforfølgelser måtte søge i sikkerhed på den svenske side af Øresund — i neutralt land.

Aktionen markerede samtidig begyndelsen på et af de mærkeligste kapitler i Gilwell-hyttens historie.

Den farefulde flugt til Sverige for jøder og andre som var kommet i nazisternes søgelys, kunne kun gennemføres med hjælp fra en række enkeltpersoner og familier, der boede langs Øresundskysten. Selve overfarten var naturligvis det største problem, men særdeles vigtigt var det også at skaffe føde og husly til flygtningene — først og fremmest de gamle og syge naturligvis — før man fik arrangeret de illegale transporter over Sundet.

Det var på dette punkt, Gilwell-hytten blev draget ind i billedet.

Placeret lidt borte fra alfarvej, godt dækket op mod Kirkelte hegn, var den meget velegnet som skjule- og provianteringssted for de flygtende, inden turen gik videre over vand til svenskekysten. Med ovenstående ordre blev hele arbejdet på dette felt sat i gang, og med hyttevagten Vilhelm som en af hovedpersonerne kom Gilwellhytten herefter snart til at danne rammen om et mere og mere vidtgående illegalt arbejde.

Den 19. september 1944 blev det danske politi opløst og sendt til tysk koncentrationslejr. I den følgende tid gæstedes Gilwellhytten af en række mærkelige spejderafdelinger med lige så mærkelige navne. Alle øvede de terrænsport, og tilsyneladende bestod alle afdelinger af skovmænd og rovere. I virkeligheden drejede det sig imidlertid ikke om fredelige spejdere på orientering, men om modstandsgrupper, der med Gilwellhytten som centrum trænede til kampen mod tyskerne.

Det var ikke mindst nødvendigt at øve skarpskydning, da de fleste af deltagerne på forhånd var ganske ukyndige i våbenbrug. Til dette formål anvendte man grusgraven ved Smidsbjerg og den lange grusgrav nordøst for Storedam. I stille vejr kunne skuddene høres, men det var ikke muligt at høre, hvorfra lyden kom. I stærk blæst kunne man end ikke høre ret langvarige salver.

En enkelt af de illegale afdelinger blev afsløret af tyskerne — der havde været en stikker med i en af grupperne — og en 10—12 mand blev pågrebet og sendt til tysk koncentrationslejr. Adskillige andre gange var det *lige ved* at gå galt.

Maskinpistolerne klar!

Engang skulle man således afhente en serie våben, der var blevet nedkastet af engelske flyvere. Det skete i en lastvogn samt i Vilhelms privatvogn. På hjemvejen efter pålæsningen var uheldet ude. Først punkterede lastvognens venstre forhjul. Det blev hurtigt udskiftet, men få kilometer derefter gik det også galt med højre baghjul. Herpå var der ikke andet at gøre end at læsse våbenkasserne af lastvognen og anbringe dem i skjul bag nogle buske i en grøft på en sidevej. Mens Vil-

Våben i skjul

helm kørte en mindre del af våbnene til Gilwellhytten i sin egen vogn, ventede de øvrige deltagere ved lastvognen. Pludselig dukkede en tysk patruljevogn op. Den standsede, og tyskerne steg ud. En nøje undersøgelse af lastvognen blev så indledt, men tyskerne fandt intet og kørte atter bort. For alle eventualiteters skyld havde modstandsfolkene under alt dette ligget klar i deres skjul med maskinpistolerne i skudstilling!

Med Gestapo i hælene

Om en anden dramatisk oplevelse fortæller Vilhelm selv i det følgende:

»En dag skulle en af vore grupper på skydeøvelse i grusgraven ved Smidsbjerg. Alt var camoufleret som en skovmandstur; iøvrigt skulle min trop på week-end til Gilwellhytten. Da øvelsesvåbnene dog helst skulle være i nærheden af hytten senest søndag morgen ved 6-tiden — vi øvede os bedst i morgendæmringen — så var jeg den, der bedst kunne tage våbnene med lørdag eftermiddag.

For ikke at kompromittere spejderne, dersom jeg undervejs skulle blive opdaget, iførte jeg mig min skidragt, og med min mejs fyldt med afmonterede maskinpistoler og lommerne med to mindre pistoler, cyklede jeg til Gentofte station — men, oh rædsel, — vandet rislede mig koldt ned ad ryggen — tre gestapo'er på patrulje gled ganske langsomt bagefter mig ind ad døren til ventesalen, fulgte mig skridt for skridt til rejsegodsekspeditionen, hvor det — således forekom det mig — varede måneder, før den rare portør fik lugen op, tog min cykel og — lykkelige indskydelse — også min mejs, men himmel og hav hvor den raslede, da han satte den på vægten. I det øjeblik kom min trop ind i ventesalen — atter fik jeg en lykkelig indskydelse, kaldte på en af de store spejdere og bad ham om et eller andet, mens jeg hvislede mellem tænderne: »Få fat i min mejs, når den kommer ud på rampen.« Kaj var fiks på fingrene, gav portøren en nogenlunde sandsynlig forklaring på, at det var hans mejs, der skulle som fragtgods til Lillerød station, og min mejs, han skulle have med i stedet for. I mellemtiden svedte jeg nogle liter saltvand ud af kroppen for at finde en god idé til at få fjernet mine pistoler fra lommerne. En tryllekunstner kunne ikke have lavet numret bedre. Pistolerne gled fra mine lommer ind i mine skindforede handsker, og mens jeg bandt mit snørebånd, skubbedes handskerne langsomt under glasruden ind bag skranken. Min store tommytværsæk dækkede transaktionen. De tre gestapo'er havde meget diskret vandret frem og tilbage, men da jeg gik hen mod personkontrollen blev jeg meget venligt antastet af mine tre følgesvende: »Wohin?« Jeg svarede, at jeg skulle til Lillerød, åbnede min tværsæk og lod dem have frit udsyn til taskens indhold, mens jeg rodede efter kortet for at vise dem, hvor Lillerød lå. Jeg blev imidlertid fundet god nok, og de vendte pænt ryggen til mig og skred mod udgangsdøren.«

Vis mig vejen til Sverige!

Mange undre begivenheder hører med i besættelsestidens brogede mønster. Meget andet kunne fortælles. Til eksempel huskes det således, hvordan en mystisk og ukendt englænder en sen nat pludselig gjorde sin entre i Gilwellhytten med ordene: »Show me the way to Sweden!« Det kunne vel næsten kaldes et tilfælde, der lignede en tanke, thi man vil af denne artikel have forstået, at det ikke ligefrem var det dårligste sted, han kunne havne med det ønske! Med tanke på, hvad der her skete under krigen, kan vist ingen være i tvivl om, at det er med rette, at Gilwellhytten i dag bærer den ene halvdel af hyttevagten Vilhelms frihedskæmperarmbind!

Flygtninge på vej over sundet

DEN STORE EFTERSØGNING

Vores avis, »*Kingston Gazette*« havde i sin tid gjort et stort nummer ud af de fem botanikeres besøg her på egnen, men det havde Jack og jeg lykkeligt glemt, indtil der omkring nytår dukkede en bekendtgørelse op i bladet fra politiinspektoratet om »midlertidig forøgelse af politistyrken med frivilligt hjælpemandskab til særopgaver«.

Netop da vi var ved at passere sporanlæggene ved »Northwest Mining Co«, lød der skydning udenfor.

Eftersøgningslederen beordrede os op til mineselskabet, og her satte fortkommandanten os ind i situationen: »Der er noget galt med bevogtningen. Lav en kortskitse, så vi bedre kan overse bevogtningen.«

Herefter drog vi mod Stoneville

Da vi hjalp politiet

— Fra Landsskovmandsturneringens indledning

Ingen anede, hvad det drejede sig om, men Jack og jeg mente, at det nok var noget for os, så fik studierne vente så længe... Vi meldte os til, og så afsløredes mysteriet den 18. februar, hvor det af »Kingston Gazette« fremgik, at ikke alene var de fem botanikere forsvundet, og den politipatrulje, der var sendt ud for at finde dem, var også blevet væk, næ, samtidig meldte bladet om uro i mineområdet, og endelig omtaltes regeringens nye raketforsøg på den astronomiske station på Fort Nelson, hvor det revolutionerende brændstof »beriget kulstof« var afprøvet. — Og to dage senere fik vi en mødebefaling fra inspektør Johnson.

Vi skulle møde på Canadian Pacific Railway's kontor i Edmonton,

Det skete også og sammen med 55 andre tomandshold jog vi nu henover det snedækkede landskab i det svindende dagslys.

til »HB's Stoneville Store and Saloon« for at tale med politifyren, der ventede på os.

Vi deltog her i det folkeliv, der rørte sig, bl. a. det ædle »dart-spil«. Pludselig hviskede så Jack: »Prøv og se ham kortspilleren derovre, ham de kalder Jim!« Vi kantede os derhen: Ingen tvivl, her sad den mystiske ukendte, sikkert identisk med »Kanon-Bill«.

Af deres samtale fremgik det, at de tre andre (hæderlige minearbejdere fra nabolaget) var noget bitre over de fem botanikere som »var luskede«, mens »Jim« syntes, de var flinke fyre. De boede, fik Bill sagt, i gamle Larrys mine, som de havde købt.

Gamle Larrys mine var øde og forladt, d.v.s. et arbejdsskur bar præg af hurtigt opbrud, og en henkastet seddel — fra Bill — opfordrede de herboende personer til at lave optøjer i skovhuggerlejren som afledende manøvrer, fordi HB's laboratorier skulle saboteres (HB har som bekendt fået fabrikationen af »beriget kulstof« i entreprise). Her lå også marcipan i en æske. D.v.s. Jack opdagede, at det var plastisk sprængstof (lugter som marcipan).

Med disse vigtige oplysninger meldte vi os til betjenten i skovhuggerlejren ved Pine Hill.

Betjenten rådede os til at campere i skoven. Det kom os lige tilpas, og en time efter lå vi i poserne og kunne glæde os til en god lang søvn på 2½ time!

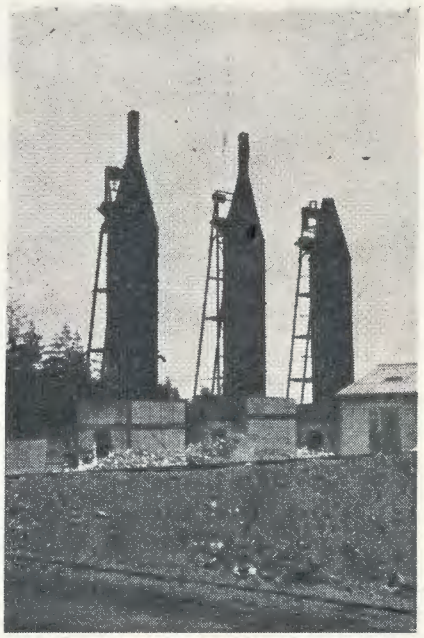

Raketbasen på Fort Nelson

Umiddelbart efter besættelsen fremkom der en række bøger om frihedskampen. Uden i øvrigt at komme nærmere ind på enkelte af disse bøger — der findes i bunkevis på bibliotekerne — kan man vist rolig sige, at en god del af dem så dagens lys lovlig hurtigt efter besættelsen. Mange præges af en udtalt frihedskæmperromantik, — i visse tilfælde i en sådan grad, at man i dag godt kan få lidt kvalme. På de af dette blads læsere, der ikke har oplevet besættelsen og det må vel være rundt regnet 80 pct., er modstandskampen måske — takket være disse bøger — mere eller mindre kommet til at stå i et underligt, uvirkeligt skær. Overdreven og urealistisk heltedyrkelse vil nødvendigvis fremkalde en reaktion og en god portion skepsis.

EN SABOTØRS ERINDRINGER

Fotografierne er fra Frihedsmuseets arkiver

Frihedskæmpere den 5. maj 1945 på Børsrampen

Med god vilje er det imidlertid ikke umuligt at skaffe sig en virkelig god og realistisk viden om besættelsestidens historie.

Først og fremmest har dr. phil. Jørgen Hæstrup skrevet tre aldeles strålende bøger om denne periode, nemlig »Kontakt med England« og »Hemmelig alliance I og II«. Disse bøger kan lånes på ethvert bibliotek i landet, og de anbefales på det varmeste. Da der fra Jørgen Hæstrups side er tale om en videnskabelig bearbejdelse af denne del af vort lands historie, er disse bøger præget af at være strengt saglige. Naturligvis er det en ordentlig mundfuld at give sig i kast med, men det er umagen værd. Nogle af afsnittene er helliget politiske betragtninger og vurderinger, og forekommer de for tunge og vanskeligt tilgængelige, ja så spring dem foreløbig over og fortsæt med de mere spændende kapitler.

Langt lettere læst — mere umiddelbart spændende er en bog, der i efteråret 1964 er udkommet på forlaget Fremad under titlen »En sabotørs erindringer«. Denne bog er blevet til på den måde, at den tidligere afdelingsleder i BOPA, nuværende læge Hugo Horwitz, dengang bedre kendt under dæknavnet »Uffe«, på bånd har indtalt sine erindringer fra modstandskampen. Disse båndoptagelser er herefter blevet bearbejdet af forfatteren Knud Rasmussen.

En sabotørs erindringer er en spændende bog fra først til sidst, anderledes kan det ikke være, når man tager i betragtning, at »Uffe« har haft en finger med i spillet ved en række af modstandskampens store sabotageaktioner som f. eks. Torotor, Ambi og Nordwerk og ikke at forglemme sprængningen af Langebro. Men udover at være spændende er »En sabotørs erindringer« blevet en bog, der udmærker sig ved at være saglig og nøgtern. Her er ingen heltedyrkelse, kun en sober skildring af de mænd og kvinder, der satte hele tilværelsen på spil. End ikke i det kapitel, der er helliget hans faldne kammerater — tre blev henrettet i Ryvangen — findes der noget spor af sentimentalitet i dette ords afskrækkende betydning.

Befriende er det også, at bogen bærer præg af forfatternes humoristiske sans. Selv i farefyldte situationer har der været plads for et skævt smil, og utallige er de barokke situationer, som »Uffe« og hans fæller har set sig placeret i.

Herudover findes der i »En sabotørs erindringer« flere blændende beskrivelser af stemningen i befolkningen under og lige efter besættelsen. Omtalen af generalstrejken virker således langt mere tilforladelig end den sædvanligvis kendte, og de fremdragne eksempler på »Den almindelige befolkning«s optræden over for »fjenden« i dagene lige efter 4. maj, tegner et ikke særlig charmerende billede af den indtil

dette tidspunkt passive dansker, men det hører med, når man ærligt og redeligt vil skildre denne del af landets historie.

Denne bog må nødvendigvis bidrage til en ærligere og mere nøgtern vurdering af modstandskampen, et resultat for hvilket vi utvivlsomt må være Hugo Horwitz og Knud Rasmussen tak skyldig.

Til sidst et par klip fra bogen:

Julen 1944

Den jul, jeg skulle fejre som sabotør, blev da heller ikke lystelig. Vi var en lille kreds samlet i Vendersgade, men den ene af de tilstedeværende kvinder havde sin mand siddende i Stutthof, og hun vidste, at det stod slemt til dernede, en anden havde sin mand siddende i Frøslev, så det blev en grumme trist juleaften. Vi prøvede at bøde lidt på det ved en stump ordentligt kød, vi havde skaffet os og ved at give hinanden et eksemplar af de uundgåelige julebukke.

Ingen af os kunne lade være at tænke på, om det skulle lykkes os at fejre endnu en jul, eller rettere, om vi ville overleve krigen. De to omtalte kvinder, Vera og Olga, havde ydet så enorm en indsats, at der ikke var store chancer for, at de kunne redde livet, hvis tyskerne fik fat i dem, og vi var allesammen indviklet i så meget, at der skulle et mirakel til, hvis det skulle fortsætte, uden at der skete noget. For trods de tyske tilbagetrækninger mærkede vi intet til nogen svækkelse i tyskernes jagt på os. Tværtimod virkede de mere desperate end nogensinde, sandsynligvis fordi de følte sig trængt...

Et nytårsknald 1944

...Sabotørernes besøg i opgangene satte nytårsstemningen en tak i vejret. Højttalerne lød ud gennem de åbentstående vinduer, folk kom til syne med glas i hånden og drak en skål for os, og de af mine kammerater, der var ude for at advare, blev gentagne gange inviteret indenfor på en nytårsdrink, men de måtte undskylde sig og bede om at have den tilgode til en anden gang.

Jeg stod sammen med sabotagevagten inde på kontoret, da kammeraterne kom ude fra fabrikslokalet

En container frigøres fra faldskærmens bæreliner

og meldte klar til sprængning. Jeg så på mit ur og lod hengå et par minutter. Da klokken var 23.58 gav jeg tegn til at tænde lunterne.

Mens de fusede, ringede fabrikkens telefon. Jeg tog den. »Dagmarhus hier — wie geht's«, sagde en stemme. Det var en kontrolopringning fra det tyske politi. Jeg tøvede et øjeblik. Ud fra de åbne vinduer kune jeg høre, at der i radioen blev stillet om til rådhusklokkerne. Jeg så igen på mit ur, fristelsen var mig for stor. Jeg sagde i telefonen på tysk: »Danske sabotører ønsker glædeligt nytår — et øjeblik her«, og så lagde jeg røret på bordet, så tyskerne kunne få fornøjelse af braget.

Sprængningen gik, samtidig med at rådhusklokkerne faldt i slag, men da var mine kammerater og jeg allerede på vej hjem. Sabotører har aldrig været forfaldne til at hænge på arbejdspladsen efter arbejdstids ophør.

Henrettelsespælene i Ryvangen

En virksomhed der kort forinden var blevet besøgt af sabotører

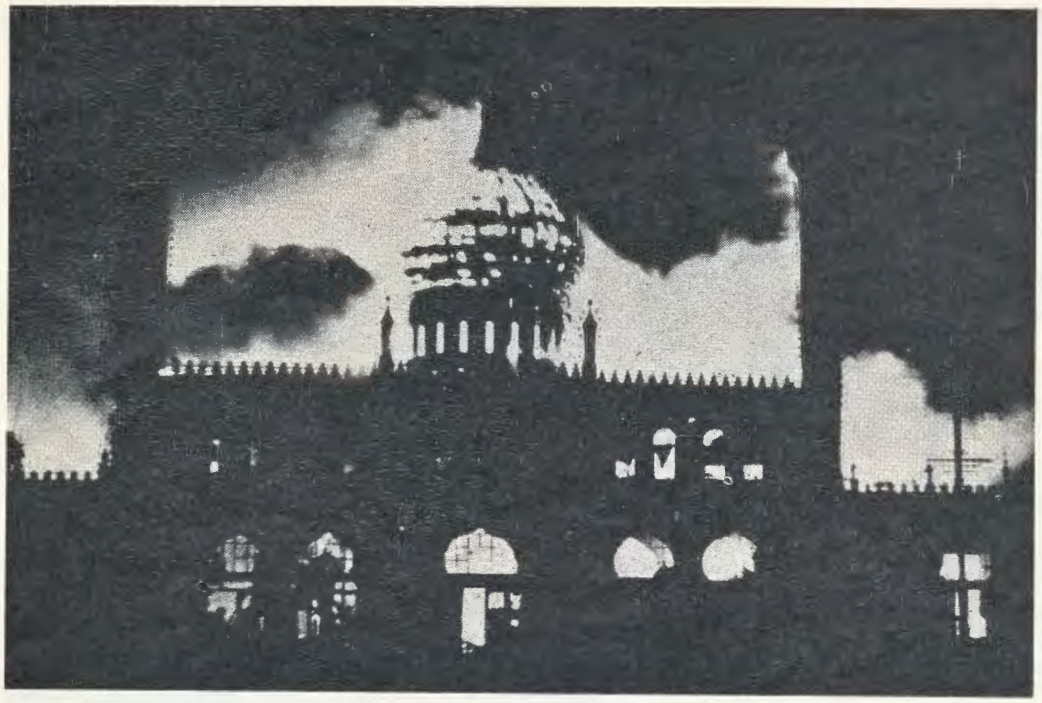

F
MØRKI
t
— Korpse

Hos alle os, der i en moden alder oplevede tyskernes besættelse af Danmark den 9. april 1940, har denne dato brændt sig fast i bevidstheden.

I har sikkert både hørt og læst om, hvordan de tyske flyvemaskiner tidligt om morgenen fløj ind over landet. Samtidig blev der i radioen uafbrudt sendt meddelelse om, at landet var blevet besat, og at alle vinduer inden aften skulle mørkelægges.

Selv om alt dette kom som en pludselig og rystende oplevelse, havde vi jo dog længe været beredt på at krigen også en dag under en eller anden form ville kunne nå vort land. Vi havde forlængst startet »Spejdernes Hjælpekorps«, som havde påtaget sig vigtige opgaver i forbindelse med Luftværnsforeningen. Spejderne skulle under luftalarm blandt andet virke som ordonnanser og ved meldetjeneste på de kommandocentraler, der var oprettet på forskellige skoler. Desuden var hold af skovmænd i mange byer uddannet til med ganske kort varsel at køre ud og mørkelægge hver enkelt gadelygte for sig. Mange steder havde man jo nemlig gaslygter dengang, — og man kunne jo ikke lukke for gassen af hensyn til madlavningen. Denne opgave blev løst allerede den 9. april om eftermiddagen.

Men hvordan skulle det gå med spejderkorpsene? Ville de blive forbudt? Vi var meget spændt på udviklingen, og for ikke at risikere noget, udsendte korpsene straks en meddelelse til samtlige afdelinger om at undlade at gå i uniform, indtil situationen var afklaret.

Lykkeligvis viste det sig ret hurtigt, at tyskerne ikke ville lægge os hindringer i vejen, og arbejdet fortsatte så ganske som sædvanligt, — blot måtte man helt undlade at holde lejrbål, når man lå i lejr. Kun små kogebål, der ikke kunne ses fra luften, var tilladt.

Når man nu tænker tilbage på den tid, forekommer det helt ubegribeligt at vi var i stand til at gennemføre møder, ture, lejre og alt, hvad et ulve- og spejderarbejde omfatter, men vi *ville* fortsætte, vi ville ikke lade os standse af besættelsen. Det

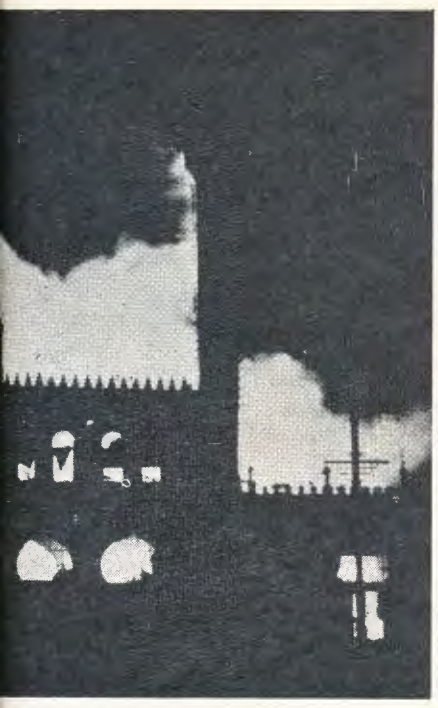

FRA MØRKLÆGNING *til Befrielse*

— Korpset under besættelsen —

SPEJDERNES MAGASIN *ha bedt* Ove Holm, *korpsets far ste patruljefører og spejder chef under besættelsen, om a fortælle vore dages spejder lidt om, hvordan det var a drive spejdersport under d fem krigsår.*

levet besat, og at alle n aften skulle mørke-

lt dette kom som en rystende oplevelse, og længe været beredt også en dag under en form ville kunne nå havde forlængst star- nes Hjælpekorps«, som et sig vigtige opgaver i med Luftværnsforenin- ne skulle under luft- andet virke som or- ved meldetjeneste på ocentraler, der var op- kellige skoler. Desuden kovmænd i mange byer med ganske kort var- d og mørkelægge hver gte for sig. Mange ste- an jo nemlig gaslygter og man kunne jo ikke sen af hensyn til mad- enne opgave blev løst 9. april om eftermidda-

lan skulle det gå med ne? Ville de blive for- meget spændt på ud- for ikke at risikere ite korpsene straks en il samtlige afdelinger le at gå i uniform, ind- n var afklaret.

viste det sig ret hurtigt, at tyskerne ikke ville lægge os hindringer i vejen, og arbejdet fortsatte så ganske som sædvanligt, — blot måtte man helt undlade at holde lejrbål, når man lå i lejr. Kun små kogebål, der ikke kunne ses fra luften, var tilladt.

Når man nu tænker tilbage på den tid, forekommer det helt ubegribeligt at vi var i stand til at gennemføre møder, ture, lejre og alt, hvad et ulve- og spejderarbejde omfatter, men vi *ville* fortsætte, vi ville ikke lade os standse af besættelsen. Det blev en sport for os at vise, at alt lod sig ordne. Flokke og troppe holdt deres møder i de mørkelagte lokaler og med afskærmede cykellygter kørte ulve og spejdere i buldrende mørke til deres møder. Blev der luftalarm under et spejdermøde, blev man siddende og sang og legede, indtil alarmen blev blæst af. Kun de store spejdere forlod lokalerne for at tage til kommandocentraler, brandstationer og meldecentraler, med armbind på, som gav dem tilladelse til at færdes på ga-

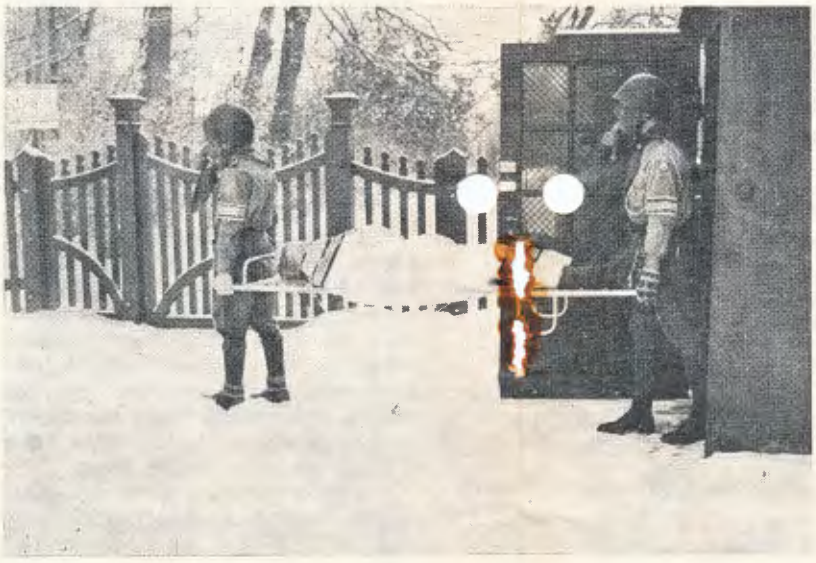

Øverst tv.: Som hævnakt satte tyskernes danske håndlangere ild på glassalen i Tivoli

Øvrige billeder viser medlemmer af »Spejdernes Hjælpekorps i aktion under krigen

Fotos:
Frihedsmuseet og korpsets arkiv

derne under lufta hjelme på hovede

Men af og til, gik, blev det er idet der somme t forbud efter kl. 2 skellige »forseelse de vi bare tidspur ne frem eller kla vis. — Foruden a var jeg også trop besættelsen, og n patruljeførermøde førerne og tropsh hjemme hos mig vaskegrejer som mødet var forbi, gulvet i dagligstu gen tog de så i sk de i rette tid.

Korpslejre og st tagender kunne d være tale om, og tilladt at rejse la så tog man i ste med kærre.

Man kunne måsk

RA

ÆGNING

il

Befrielse

under besættelsen —

SPEJDERNES MAGASIN *har bedt* Ove Holm, *korpsets første patruljefører og spejderchef under besættelsen, om at fortælle vore dages spejdere lidt om, hvordan det var at drive spejdersport under de fem krigsår.*

Fotos:
Frihedsmuseet og korpsets arkiv

blev en sport for os at vise, at alt lod sig ordne. Flokke og troppe holdt deres møder i de mørkelagte lokaler og med afskærmede cykellygter kørte ulve og spejdere i buldrende mørke til deres møder. Blev der luftalarm under et spejdermøde, blev man siddende og sang og legede, indtil alarmen blev blæst af. Kun de store spejdere forlod lokalerne for at tage til kommandocentraler, brandstationer og meldecentraler, med armbind på, som gav dem tilladelse til at færdes på gaderne under luftalarm og med stålhjelme på hovederne.

Øverst tv.: Som hævnakt satte tyskernes danske håndlangere ild på glassalen i Tivoli

Øvrige billeder viser medlemmer af »Spejdernes Hjælpekorps i aktion under krigen

Men af og til, navnlig som årene gik, blev det endnu vanskeligere idet der somme tider kom udgangsforbud efter kl. 20 på grund af forskellige »forseelser«. Men så rykkede vi bare tidspunkterne for møderne frem eller klarede os på anden vis. — Foruden at være spejderchef var jeg også tropsfører under hele besættelsen, og når vi skulle holde patruljeførermøde, måtte patruljeførerne og tropsassistenterne stille hjemme hos mig med soveposer og vaskegrejer som specialudstyr. Når mødet var forbi, krøb de til køjs på gulvet i dagligstuen, og næste morgen tog de så i skole eller på arbejde i rette tid.

Korpslejre og større samlede foretagender kunne der naturligvis ikke være tale om, og det var heller ikke tilladt at rejse langt med tog, men så tog man i stedet på vandretur med kærre.

Man kunne måske tænke, at mange forældre under så vanskelige forhold var bange for at lade deres børn være ulve og spejdere, men det mærkelige var, at i besættelsesårene voksede korpset i styrketal til det dobbelte.

Efterhånden som årene gik, blev modstanden fra dansk side større, og de fleste af de større drenge rundt om i troppene var med i modstandsbevægelsen under en eller anden form. Det vidste vi godt, men der blev aldrig talt om det.

Alle de fire spejderkorps bar sig ad på samme måde. Vi holdt arbejdet i gang og gennemførte førerkursus og førermøder. Og hvis man i dag sætter sig til at læse spejder- og førerblade fra de år vil man undre sig over, at de er så lidt mærkede af krig og besættelse.

Men det var jo netop det, vi alle satte en ære i. Vi ville prøve at give de børn, som voksede op i de mørke år, et fristed, hvor krigen og dens rædsel blev holdt så meget på afstand som muligt. *Ove Holm.*

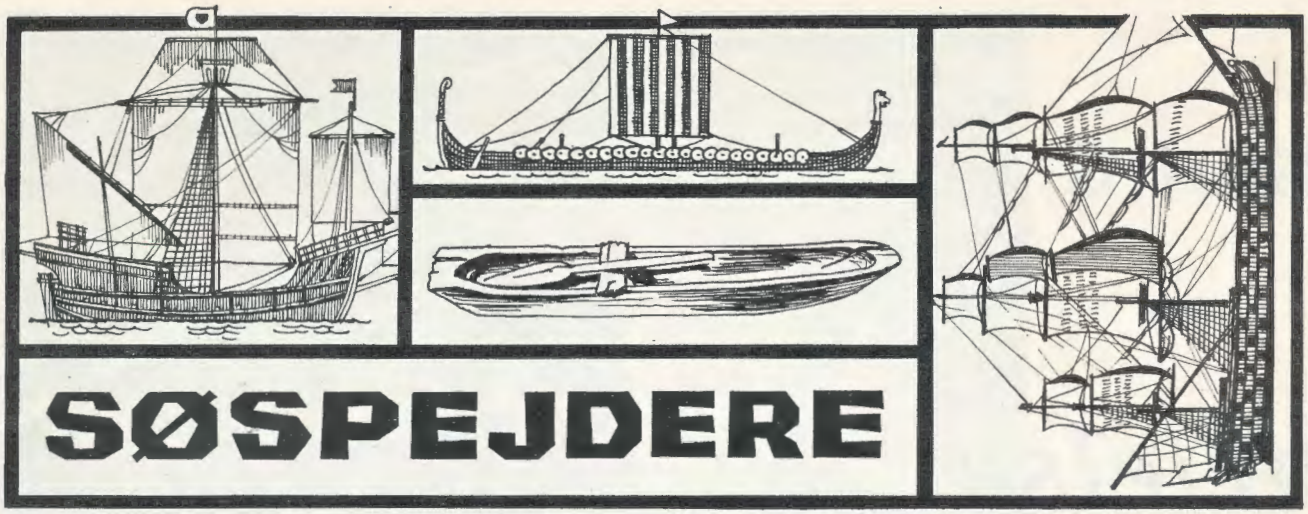

SØSPEJDERE

Det er vel nok de fleste spejdere bekendt, at søtropsfartøjer har allerhøjeste tilladelse til at føre splitflag, Dannebrog med en gylden søspejderlilje i øverste lille felt, og det er man slemt stolte af. Flaget behandles i en søtrop på en måde, så man mærker, at det ikke bare er et flag, der anvendes, som man benytter det til reklame for en iskagebod, men at der her er tale om et nationsmærke,

og at ethvert søspejderfartøj, der fører dette mærke, gør det med respekt og med følelse af at være et lille stykke Danmark. Og festligt tager en ålborgjolle sig ud, når den med storsejl, fok og top og med flaget vajende under sprydstagens nok stævner ud på vandet.

Også for føring af flaget gives der til søs ganske bestemte regler, og blandt disse er — ligesom på land — tidspunkter, i hvilke flaget må vaje, nemlig fra solopgang, dog tidligst fra kl. 0800, og til solnedgang. Flaget skal være helt og pænt, der må ikke findes ekstra splitter i form af frynser eller iturivninger, det skal hejses med respekt og nedhales med respekt, og det betragtes som en skødesynd, hvis man lader sit hejste flag gå til dæk sammen med sit sejl. Flaget skal føres i en speciel line, så det kan nedhales i god tid, før man skal til at bjerge sit storsejl. Flaget skal lægges pænt sammen og må ikke flyde hvorsomhelst ombord i fartøjet, når det ikke anvendes. I havn skal flaget enten vaje fra et flagspil agter, eller det kan hejses i en skråtstillet sprydstage, men også

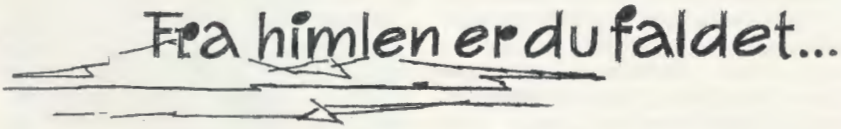

her må tidspunkterne for hejsning og nedhaling nøje overholdes. Læg mærke til, at jeg mange gange har brugt ordet *nedhaling*. Dette ord er nemlig det rette. Mange vil *stryge* flaget, men det gør man kun, hvis man i en dyst føler sig nødsaget til at overgive sig til fjenden og nedlægger sine våben. Når to fartøjer møder hinanden til søs, og de føler trang til at hilse på hinanden, så hilser man ved at kippe med flaget, d.v.s. at man under passagen af hinanden langsomt nedhaler sit flag og derefter igen langsomt lader det gå til tops. Denne hilsen har kun gyldighed, når det er to civile fartøjer eller eet civilt og eet orlogsfartøj, der mødes. Er det to orlogsskibe hilses der ved at mandskabet »liner op« på dækket, og at skibenes førere gør honnør for hinanden. Det er kun til søs, at søspejdere må føre splitflag, til lands og i lejre hejses det normale Stutflag.

Almindeligvis fører man ikke flag under kapsejlads, det sættes kun, når sejladsen er forbi, eller hvis man af een eller anden grund udgår af løbet. Måske har nogle undret sig over at se marinefartøjer til søs føre flag også efter solnedgang, men her er ingen grund til undren, for så længe fartøjet er under kommando, og i søen, så skal nationalflaget vaje under gaflen.

Prøv at lægge mærke til, hvordan et marinefartøj, hvis det har sit flag vajende på et flagspil agter, straks det går i havn, skifter sit flag om, så det kommer til at vaje under gaflen, højt til vejrs.

Også denne lille ting, at man har sit nationssamlingsmærke med sig i hverdagen, og bruger det, ikke bare tager det ud af flagposen ved parader og på festdage, men bruger det hver dag — og med omtanke — er med til at gøre det til en glæde at være indrulleret i »de blå drenge«s rækker.

Skipper.

SKOVMÆND

Wood-craft

Hvad er Woodcraft?

Woodcraft er et engelsk ord, der betyder noget i retning af »vildmarks-snedighed« el. »naturkendskab«. Vi kan roligt udvide begrebet: Woodcraft er viden om alt, hvad der er levende og dødt i naturen, om dyrebehandlede materialer, om dyrespor, om træer og buske, om planterne, om insekterne og de andre små dyr, om fiskenes, vildtets og rovdyrenes færden og meget mere.

Formålet?

For indianeren er formålet med woodcraft eet: Han bliver en bedre jæger, når han er fortrolig med naturens små og store ting og ved at tage varsler og råd fra de næsten umærkelige ændringer i hans omgivelser. For skovmanden er det en sport med et sigte.

Hvis du med den slibrige og lumske bagtanke at ville markere din klasse og høje stade på et fornemt og specielt område fremstiller en eller anden woodcraft-samling elller -udsmykning til skovmandslokalet, vil du opdage, at det virker dobbelt: Det er som med duelighedstegnene, man tager dem for at flotte sig, for at opnå en position, men man får sandelig også et virkeligt udbytte af de anstrengelser, man gør sig for at sætte sig ind i teori og praksis ved et specielt område. Man bliver simpelthen interesseret.

Samlingen

En af de sjoveste og bedste måder at dyrke woodcraft på, er at samle. Men skovmanden har en plan. Hans samleri må have standard. Det må udmærke sig ved en bedre og rigere udførelse end ulveungernes og patruljernes. For selvfølgelig har han allerede som ulveunge startet så småt, en æske med musegnavede kogler eller et rævekranium, der mangler underkæben. Det, han nu laver, skal kunne anvendes senere, det skal kunne bruges til noget.

Lad os se lidt på, hvad vi kan samle.

Jeg begynder med noget, der har stor betydning for skovmanden:

Forst-samlingen

Du kan samle på træer og buske på mange måder. En af de gode

Skovmandspatruljen på sommertogt
Som skovmand har du mere kontakt med naturen end andre mennesker, ja endda mere end andre spejdere. Men udnytter du denne chance til at drive woodcraft?

Tekst, tegninger og fotos
af
JENS VIGGO

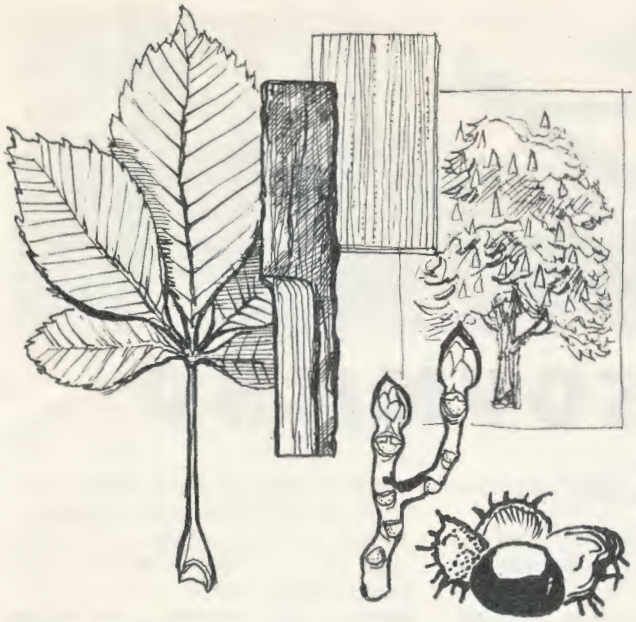

Til den fuldstændige forstsamling hører blad-, gren-, ved- og barkprøve, frugt og frø samt træskue-planche, evt. fotografi af vintersilhouet.

prøvede er træprøvesamlingen: På en masonitplade sætter man grenstykker af bestemt længde op i rad og række med navn. Jeg har set et eksempel, hvor en skovmand havde samlet 75 træprøver af træer og buske i Danmark. En sådan samling har stor dekorativ virkning, men vil sikkert mangle lidt i instruktiv retning. Kombinér en sådan grensamling med en tilsvarende samling af blade, pressede, tegnede eller fotograferede »træ-skue« plancher, samlinger af barkprøver og frugter. En sådan forstsamling kan afrundes af en modelsamling af praktiske skoveffekter: fagot, knebel o.s.v.

Fuglefjer

kan blive meget smukke i samlinger, men er vanskelige at bestemme. Bør sættes op på karton af en farve, der kontrasterer mest muligt med fjerens, sort, grå eller hvid.

Dyremærkede materialer

omfatter: Gnavede og hakkede grankogler, fejede grene, insektgaller, rovfuglegylp, spor af biller og andre insekter i træ og bark, fuglereder, for eksempel spættehuler og spætteværksteder, fuglebehandlede snegle og skaldyr, og alt hvad levende væsener ellers efterlader sig.

Muslinger og snegle

er lette at finde, og »gør sig« næsten altid i samlinger.

Insekter

er meget vanskelige at bestemme, men hvis man gider gøre sig lidt studere-besvær, kan man her få et virkeligt udbytte. Meget vigtigt er det at lære sig den rigtige »humane« aflivningsmetode. Der findes en del anvendelig litteratur desangående. Inseker bør altid opbevares i støvtætte kasser med glaslåg.

Herbarium

At samle planter er en virkelig god woodcraft-gren. Meget taknemlig er opsætning af særligt dekorative eksemplarer på sort eller gråt papir på patruljelokalets væg. Jeg har selv med held benyttet denne udsmykningsform på mit værelse.

Spredningsbiologi

er let at studere på egen hånd. Samlinger af frø og frugter fra kendte og typiske vind- og dyresprede-planter kan arrangeres i små plastikcylindre eller -poser og særligt bestandige frugter og frø kan muligvis præserveres og sættes med tråd eller lim på mørk baggrund.

Dyrespor

er en god og prøvet sport, men den bliver let kedelig, hvis man ikke gør sig den ulejlighed at fremstille positiver af det materiale, man har fået i marken.

Specielle ture

Som hejkemner er ture med særlige woodcraft-formål fortrinlige. Jeg kan nævne fugleopvågningsture, ekspeditioner til fugleøer (med tilladelse, naturligvis), dyrereservater og andre spændende lokaliteter, ture med forstlig vejledning, udflugter til Zoologisk Have og -museum, Akvariet, Geologisk Museum o.s.v.

Det er mit håb, at de
læg før sommeren, vor allerbedste woodcraft-tid, vil udvide antallet af »vildmarks-snedige« folk i skovmændenes rækker.

Torsten Hoelstad,
1. Cimbrer flok.
Søren og **Birger,**
1. Juelsminde flok.

MÅNEDENS 30 KM VANDRINGER

11 ulve fra Nørreskov flok-Alugod
6 ulve fra 2. Hede flok.
12 ulve fra 1. Galten flok.
9 ulve fra 1. Cimbrer flok.
13 ulve fra Irokeserstammen, Haderslev.

Sct. Georgsbudskabet 1965

Kære ulve.

Da Mowgli var blevet optaget i Seeoneeulvenes kobbel, fik han som læremester Baloo, der lærte ham og alle de andre ulve junglens lov. Og da Mowgli var en menneskeunge, måtte han lære særlig mange ting for at kunne klare sig blandt dyrene i junglen. Derfor lærte Baloo ham junglens mesterord: »Vi er af samme blod, du og jeg« på alle dyrenes og fuglenes og slangefolkets sprog, så han kunne bruge det, når han mødte dyrene eller fuglene eller slangerne på sin vej gennem junglen. En dag kom Mowgli i en alvorlig knibe, fordi abefolket stjal ham og førte ham gennem træerne til de kolde lejer, hvor de ville have ham til at hjælpe sig.

Hvordan skulle Mowgli dog slippe bort fra aberne — bandarlog, som ingen i junglen ville have noget at gøre med, fordi de bare løber rundt og pjatter og ikke gennemfører noget af det, de begynder på. Joh, det var så heldigt, at Rann, den røde glente, fik øje på aberne og deres fange i træerne og fløj hen for at kiggge nærmere på dem. Og da Mowgli så glenten, huskede han, hvad Baloo havde lært ham, og med glentens piben kaldte han: »Vi er af samme blod, du og jeg«. Mowgli bad glenten følge efter for at se, hvor bandarlog førte ham hen, og derefter fløj den tilbage til Baloo og Bagheera og fortalte dem, hvor de kunne finde menneskeungen.

Sammen med Kaa drog Baloo og Bagheera ud til de kolde lejer, hvor det lykkedes dem at befri Mowgli og føre ham hjem til ulvehulen.

Vore jagtmarker er ikke så farlige at færdes på som Mowglis, men derfor kan det godt ske, at I en dag kommer i knibe, fordi I skal løse en særlig vanskelig opgave. Men jeg håber, at I — ligesom Mowgli — så vil kunne huske de ting og de [illegible] færdigheder I lærer som ulve. Det vil sikkert kunne [illegible] mange gange.

God jagt
PUK

Med Glenterne

Nykøbing Falster

på 30 km tur

Først blev vi i bil kørt til Stubbekøbing station, hvorfra vi startede sammen med Ester og Jumbo og Bondo. Vi gik ud mod kysten ad mindre befærdede veje. Vi var alle glade og i godt humør og tænkte ikke på den lange tur. Uden forsinkelse kom vi til skovene langs Falsters østkyst. Her sagde Bondo til os, at han godt kunne løfte to af os.

Da vi kom til Pomlenakke, ventede vi lidt, så kom ledsagebilen med madpakkerne. Den nød vi og løb nogle ture op og ned ad skrænten, inden vi gik videre.

De sidste kilometer var de strengeste; men der var ikke nogen, der skulle tages op i ledsagerbilen.

Ved Egebjærg station ventede der basser og sodavand. Forinden havde vi sunget »Glentesangen«, og vi 11, der havde gået turen, fik sølvpladerne uddelt.

Bondo var også mest træt, da vi kom til Egebjærg. Vi havde ikke været gode ved ham; men det var trods alt ham, der opmuntrede os og legede med os, når vi var ved at blive trætte; så det er ham vi kan takke for at vi ikke helt mistede modet.

Batcha, Glenterne
Nykøbing F.

KIM

Alverdens lille ven

af Rudyard Kipling

16. AFSNIT

Illustreret af Eske

Eftertryk forbudt

Ved månens opgang begav man sig på vej. Lamaen, der var forfrisket af søvnen, behøvede kun at støtte sig til Kims skulder for at komme af sted — tavs, med lange skridt vandt han frem. En time vandrede de gennem det grusblandede græs og klatrede op i et nyt land.

Vifteformet strakte en mægtig græsslette sig op mod den evige sne. Nederst var et par hektarer jævn grund, hvor et par hytter var rejst af ler og tømmer. Lamaen blev bragt til sengs i det bedste rum, hvor Kim vaskede hans fødder på muhammedansk vis. Han fandt hvile på et sammenlagt tæppe, mens Kim tog sig af husholdningen.

»Ak,« sukkede Lamaen, »nu, da mit blod er afsvalet, hamrer og drøner mit hoved endnu, og jeg føler det, som lå en snor spændt stram om min nakke.«

»Det er ikke så sært,« sagde Kim. »Han slog hårdt.«

Time efter time, indtil dagen gryede, og mens månelyset blegnede på de høje tinder og det mørke intet omkring dem afslørede sig som grønne skove, stirrede Lamaen ufravendt mod væggen. Nu og da stønnede han. — Da Kim vågnede luskede han ud for at børste tænder i morgenkøligheden.

Kun nogle få kilometer om dagen vandrede de nu, og Kims skuldre bar dem frem hvert skridt — han bar den gamle mand, der støttede sig til ham. Han tiggede ved daggry, ordnede tæpperne, så Lamaen kunne holde sine betragtninger, viftede fluerne bort, indtil hans håndled smertede, tiggede ind om aftenen og gned Lamaens fødder — og Lamaen var glad for Kims tjeneste.

»Aldrig var der mage til discipel, du er alt for god imod mig,« sagde Lamaen til Kim.

»Heller ikke det, hellige mand,« sagde Kim. »Mit sind er meget tungt, når jeg betænker, hvor ofte jeg har vist mig forsømmelig over for Jer. Jeg har ladet Eder vandre for langt, jeg har ikke altid skaffet Jer den bedste føde, jeg har ikke skånet Jer for heden, jeg har snakket med folk på vejen og ladet Jer ene ... Ak! Men jeg elsker Jer .... og nu er det altsammen for sent.«

»Hvilken ståhej,« sagde Lamaen blidt. »Aldrig er du veget et hårs bredde fra lydighedens vej. Forsømt mig? Barn, jeg har levet på din styrke. Dag for dag har du styrket mig.«

På en lille høj en kilometer borte stod en tom oksekærre, bag den var et træ ... det var som et udkigspunkt, hævet over nypløjede marker. Kims øjenlåg blev tunge, da han kom nærmere. Med et suk strakte han sig, så lang han var, i skyggen af den tomme trækærre.

Henimod aften kom Lamaen og Mahbub Ali forsigtigt vandrende til fods, for man havde fortalt dem, hvor Kim var.

»Allah! Hvilken tåbelig optræden på åbent land,« mumlede hestehandleren. »Man kunne have skudt ham hundrede gange...«

»Og«, sagde Lamaen, der gentog, hvad han havde fortalt så mange gange før, »aldrig var der magen til discipel. Mådeholden, venlig, klog, umisundelig, lystig på rejsen, aldrig glemsom, vellært, sandfærdig og beleven. Stor bliver hans belønning. Han er alt, hvad jeg har sagt. Endnu denne nat,« — ordene kom langsomt, sejrsstolt — »endnu denne nat skal han vorde fri for synd, som jeg er det. Jeg bærer her et tegn« — han berørte sit bryst, der hvor han gemte det flængede billede —« at mine dages ende er nær, men jeg skal først lede ham sikkert gennem kommende år.«

(fortsættes)

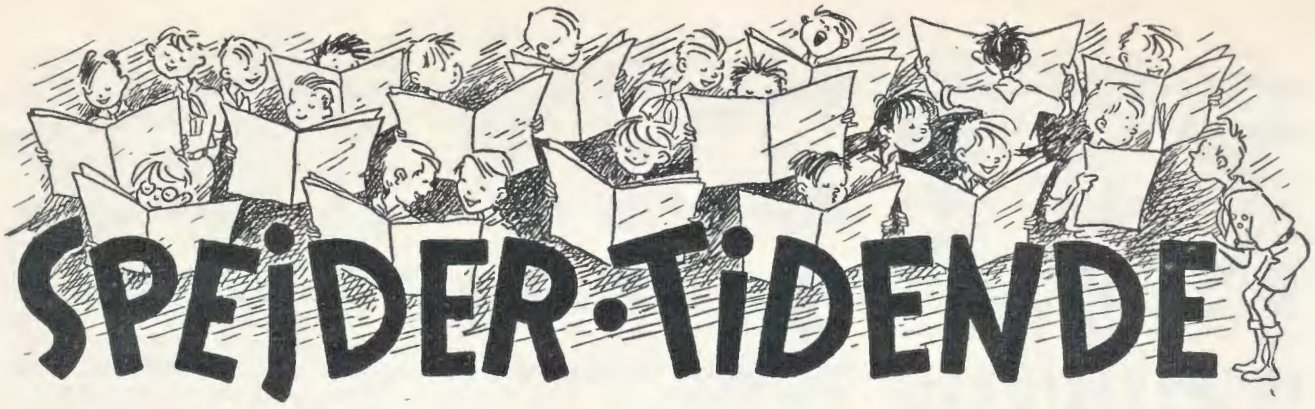

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Korpset har købt grund på Læsø

Nu har korpset i kraft af »Ove Holms Fond« købt en dejlig lejrgrund på Læsø. Grunden er på 24 td. land og ligger ca. 2 km sydøst for Byrum, på sydkysten af Læsø, — således at 18 tdr. land er på Læsø og resten er på den anden side af det smalle sund der adskiller Læsø fra Langerøn. Det meste af grunden er beplantet med fyr- og grantræer og er beliggende i en dejlig natur med lyngarealer. Vandet på sydkysten af Læsø og omkring Langerøn og Kringelrøn er ret lavt, 60 til 80 cm dybt og jeg ved fra forskellige spejdertroppe der har haft sommerlejr i dette område, — at spændende øvelser med poster på de forskellige øer i dette område, — hvor man kan vade fra den ene ø til den anden, har været noget ganske særligt. Jeg har set mange spændende dagbøger, med mange dejlige oplevelser fra sommerlejre på Læsø, — gode hike-ture Læsø rundt, ca. 50 km — med de ganske

specielle store og små oplevelser hos en meget spejdervenlig befolkning, såvel ude på gårdene som inde i byerne, — et forhold som vi gerne skulle beholde og styrke i årene der kommer, — hvor forhåbentlig en del troppe vil finde vej til Læsø, For at komme til Læsø, — skal man til Frederikshavn og videre med skib herfra og er efter 1½ times sejlads i Vesterø på Læsø, herfra er der ca. 6 km til Byrum og så er der 2 km til lejrpladsen.

Tropsrådsformanden for 1. Læsø trop og flok, anviser lejrpladsen m. m. til de troppe der i forvejen har fået tilladelse til at benytte denne. *A.*

Fotografierne er fra den dejlige og store grund på Læsø Nederst ser vi den sydligste lejrplads på grunden.

Øverst ser man mod sydøst fra grundens sydlige ende.

Patruljeavis med udsendt reporter

SPEJDERNES MAGASIN får mellem år og dag mange henvendelser fra patruljer landet over, og også patruljeblade får vi hyppigt tilsendt. Men det er nu alligevel ikke hver dag, vi bliver ringet op af redaktørkollegaen på bladet »Stormsvalen« fra 3. Nyboder og spurgt om vi er interesseret i en rapport fra deres udsendte reporter, der står over for at drage så langt væk som til *Australien.* — Vi har taget Ronnie på ordet og håber i efteråret at kunne bringe hans første reportager.

Også uden Australiens-ture er »Stormsvalen« imidlertid nok et blad der er værd at lægge mærke til, såvel af udseende, omfang og skrivemåde. Det er ganske simpelt det mest omfattende patruljeblad, vi har stiftet bekendtskab med og da det er langt inde i sin 2. årgang og har 55 betalende abonnenter, er det jo ingen døgnflue.

Patrulje med bankkonto

For mange patruljer er det vist et problem, hvordan man skal redde patruljekassen fra kronisk lavvande, skriver Ørnepatruljen, 1. Assens trop til os. — For deres eget vedkommende har de imidlertid løst problemet, og det endda så grundigt, at de for nylig har oprettet egen bankkonto. Det første indskud skaffedes til veje ved en basar, eller et »Ørnemarked«, som patruljen holdt for forældre, venner og bekendte. Dette indbragte patruljen 125 kroner netto. Ørnene agter at fortsætte opsparingen, indtil alle 7 mand kan få sommerlejren med lommepengene betalt. — Ikke ilde.

INTERNATIONALT

At vi er en verdensomfattende bevægelse, ved du sikkert. Men kender du monstro alle de lande, hvor der pr. 1. januar i år var spejderarbejde? Ellers prøv at studere nedenstående »lille« liste.

Medlemslande tilsluttet »Verdens Spejder Konferencen«:

Afghanistan, Algeriet, Argentina, Armenske spejdere, Australien, Belgien, Bolivia, Brasilien, Canada, Ceylon, Chile, Colombia, Congo (Leopoldville), Costa Rica, Cypern, Dahomey, Danmark, Den Dominikanske Republik, Ecuador, England, Finland, Frankrig, Ghana, Grækenland, Guatemala, Haiti, Republikken Honduras, Indien, Indonesien, Irak, Iran, Irland, Island, Israel, Italien, Jamaica, Japan, Jordan, Kenya, Kina (Taiwan), Korea, Kuwait, Laos, Libanon, Libyen, Liechtenstein, Luxembourg, Madagascar, Malaysia, Mexico, Marocco, Holland, New Zealand, Nicaragua, Nigeria, Norge, Pakistan, Republikken Panama, Paraguay, Peru, Philippinerne, Portugal, El Salvador, Saudi Arabien, Senegal, Sierra Leone, Syd-Afrika, Sudan, Sverige, Schweiz, Syrien, Tanzania, Thailand, Trinidad, Tunesien, Tyrkiet, Tyskland, Den forenede Arabiske Union, USA, Uganda, Uruguay, Venezuela, Viet-Nam, Østrig.

Korps registreret direkte under Verdens-Bureauet:

»Den europæiske Kul- og Stål Union«, Monaco, Panama Canal Zone.

Tilsluttede eller oversøiske afdelinger:

Australien: Nauru. Danmark: Færøerne, Grønland. Frankrig: Fransk Guiana, Fransk Somaliland, Guadeloupe, Martinique, New Caledonia, New Hebriderne, Reunion, St. Pierre & Miquelon, Society Øerne, Storbrittanien: Aden, Bahamas, Barbados, Basutoland, Bechuanaland, Bermuda, Britisk Guiana, Britisk Honduras, Brunei, Fiji Øerne, Gambia, Gibraltar, Gilbert & Ellis Øerne, Hong Kong, Leeward Øerne, Mauritius, Rhodesia, St. Helena, Seychelles, Salomon Øerne, Swaziland, Tonga, Tristan da Cunha, Windward Øerne. Holland: Hollandske Antiller, Surinam. New Zealand: Cook Øerne. USA: Guam, Okinawa.

Stater, som stadig har spejderbevægelse tilsluttet 1. kategori

Burundi, Camerouns, Den Central Afrikanske Republik, Chad. Congo (Brazzaville), Gabon, Elfenbenskysten, Malawi, Malta, Mauritania, Republikken Niger, Ruanda, Togo, Øvre Volta, Zambia.

Stater, hvor spejderbevægelse er under udvikling eller registration påtænkt:

Ethiopien, Liberia, Nepal, Qatar.

Små og store nødder

I tillægget til »Spejderjul« var der under navnet »Nøddeknækkeren» i 1964 ligesom de tidligere år en lang række opgaver, som man kunne løse med større eller minder besvær og lidt opfindsomhed. MAGASINET bringer andetsteds på siden et fotografi fra lodtrækningen blandt de mange indkomne løsninger. Præmietagerlisten er så lang, at vi ikke formår at bringe den her, men blandt de flere tusinde rigtige løsninger blev der udtrukket vindere til 2×36 gavekort (til henholdsvis »De store nødder« og »De små nødder«), hvortil kom ikke mindre end 150 bogpræmier. Alle de heldige vindere har modtaget besked og præmier direkte — for os andre står derfor bare tilbage at gratulere.

Søndagsmiddagen var en levende kylling

28 skovmandshold fra de fynske divisioner deltog i februar i en særlig dyst, kaldet »de fynske vinterlege« arrangeret af Inkaerne fra Vejstrup. Det foregik ved herregården Lykkesholm, og konkurrencerne begyndte ved aftenstid lørdag med at en skovmand kom løbende ud fra skovbrynet gennem tusmørket med en brændende fakkel. Først søndag aften, da Dannebrog og spejderflaget blev nedhalet over lejren, slukkedes denne fakkel.

Temperaturen havde forlovet sig med frysepunktet under hele weekend'en, og natorienteringen, der indledte »legene« blev derfor en kølig og hård oplevelse for deltagerne. — Herudover konkurreredes der i mange andre discipliner, såsom bivuakering, skydning, brobygning og madlavning. — Sidstnævnte var ikke for begyndere i kokkefaget, for deltagerne måtte selv slagte, partere og plukke de kyllinger, de fik udleveret, men de fleste fik dog en søndagsmiddag ud af det.

Det samlede resultat blev en sejr for den arrangerende trop, mens Rovfuglene, Ringe, 12. Odense og 2. Odense trop kom på de næste pladser.

Patruljefejde med besættelsesmotiv

Den årlige patruljefejde i 7. Aarhus trop har motiv efter de sidste måneder af besættelsen i Danmark. I fejden forekommer der en agent — ven eller fjende? — der med korte mellemrum sætter patruljerne stævne øde steder i byen og på kodeord udleverer opgaver til dem, bl. a. indeholdende ituskårne dokumenter, der, når de ved fejdens afslutning samles, giver oplysning om det sidste mødested med agenten — hvor et fældende dokument vil være det centrale i patruljernes kamp om at få fingre i det. Agenten må på et vist tidspunkt forlade Århus — vil det lykkes patruljerne at bibeholde færten af ham? Evakueringen sker muligvis ad søvejen — alt kan hænde. Nedkastning fra luften vil også være blandt de ting, patruljerne udsættes for i fejden, afmærkning af nedkastningsområde, tilrettelæggelse af flugtrute, etablering af en vejspærring, få oplyst, hvor mange lokomotiver der er stationeret i byen, hvor mange skibe der anløber havnen pr. år, etc., etc.

En fejde, der ikke blot stiller spejdernes skarpsindighed og kombinationsevne på en meget hård prøve men samtidig bibringer dem et afsnit af Danmarks nyeste historie.

Island kalder –

Fællesrådet for Danmarks Drengespejdere ligger for tiden inde med en del breve fra drenge- og pigespejdere i Island. De er i alderen fra 11—16 år og alle vil gerne i kontakt med jævnaldrende danske drengespejdere. — Var det ikke noget for *dig*?

Alle breve angående kontakt med udenlandske spejdere skal rettes til: *Postbox 44, København K.*

Husk at opgive: navn, adresse, alder, sprogkundskaber samt interesser.

NYE NAVNE TIL ÆRES-SIDEN

1. KL. SPEJDERE

Sct. Jørgen, Svendborg
PA Steen Bom
2. Ulf Jarl, Brøndbyøster
PF Morten Devantier
1. Bogense
PF Niels Monrad
Korsør søtrop
Jens Grøndahl
Søren Kähler
Ulrik Fischer
2. Hellig Anders, Slagelse
PA Christian Bang Nielsen
1. Assens
PA FreddyS tentoft-Jacobsen
PF Torben Sørensen
7. Odense, Odins trop
PF Steen Gerneke
Struer trop
Poul Nielsen
Evald Bildsøe
1. Køge
PF Jan Gede
Peter E. Nielsen

RIDDERE

1. Køge
PF Per Lennart Madsen
Struer trop
Poul Nielsen
Evald Bildsøe
1. Assens
PA Freddy-Stentoft-Jacobsen
2. Hede, Herning
PF Karl Gunnar Gregersen
Sct. Jørgen, Svendborg
PA Steen Bom
Claus Nar, Farum
PF Claus Pilvang

BÅDSMAND

Korsør Søtrop
Jens Anton Svarre Andersen
Jens Grøndahl

VÆBNERE

1. Assens
John Madsen
7. Odense, Odins trop
PF Steen Gerneke
Henrik Bjerregaard Jensen
Steen Jessen-Petersen
1. Bogense
PF Niels Monrad
PF Steffen Monrad
2. Ulf Jarl, Brøndbyøster
PF Karsten Riis Overgaard
Stifinderne, Amager
PF Per Kremmer
Karsten Vesti Andersen
3. Vesterbro, København
PA Søren Juul
Sct. Jørgen, Svendborg
PA Helge Ro-Poulsen
PA Per Vincent
Karsten Kristensen
Ole Mathiesen
Ib Jørgensen
2. Hede, Herning
PF Bjørn Duus
PF Ole Olesen
SM Uffe Steffensen

ILDIBOR

2. Hellig Anders, Slagelse
SM Ole Bang Nielsen
Sct. Jørgen, Svendborg
SM Jens Andersen
SM Tom Jensen
SM Frits Petersen
SM Poul Larsen

VANDRINGER

100 KM
5. Østerbro, København
Jan Byvard
Palle Andersen
Sct. Jørgen, Svendborg
Steen Walther Pedersen
Richard Madsen

90 KM
Sct. Jørgen, Svendborg
PF Erik Nielsen
PA Knud Pedersen
Finn Mikkelsen
Anders Jensen

75 KM
7. Odense, Odins trop
Jens Hesseldahl Jensen
Sct. Jørgen, Svendborg
PF Henning Pedersen
PF Erik Nielsen
Finn Mikkelsen
Jan Jørgensen
Richardt Madsen
1. Stenløse
SM Peter Hansen

60 KM
1. Hinnerup
PF Jens Erik Jensen
Hans Jørgen Jensen
Henning Karsten Kjær
Niels Carl Nielsen
André Andersen
Torben Madsen
Per Therkildsen
Carsten Johnsen
Poul Erik Jensen
Erik Schwartz
3. Vesterbro, København
PF Peter Nielsen
Finn Hartlev Hansen
Erland Christensen Søndergård
Korsør Søtrop
Søren Kähler
Chr. Medum
1. Assens
PA Freddy Stentoft-Jacobsen
PF Karl Otto Nielsen
PF Alex Hansen
Kurt Thyboe Nielsen
Pierre Larsen
John Madsen
1. Bogense
Niels Monrad
Henrik Petersen
1. Charlottenlund
PA Jacob Strøbech
Jesper Tryde
Sct. Jørgen, Svendborg
Søren Rasmussen
Ole Matthiesen
PA Helge Ro-Poulsen
PA Knud Pedersen
PA Steen Bom
Kurt Hansen
Jørgen Bugge
Finn Skov
Karsten Kristensen
Franttz Hansen

Redaktionen sluttet den 24. marts 1965.

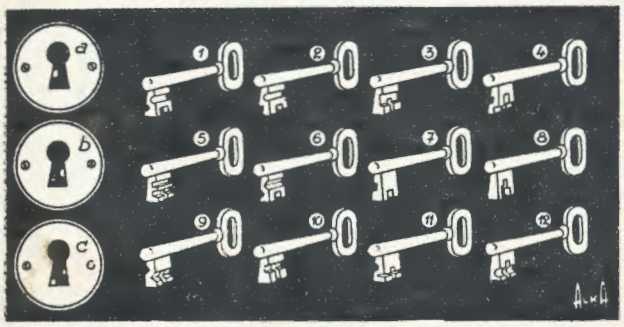

Kan du finde ud af, hvilke nøgler der passer til de tre låse? (The Scout)

Våbennedkastning på Ulfhale-tangen

Spejderne på Møn gennemførte for et par måneder siden et spejderløb, der var lidt ud over det almindelige. Man havde nemlig arrangeret det som en rekonstruktion af en våbennedkastning, som de foregik under besættelsen. Det var skovmændene, der i alle detaljer havde planlagt løbet, og alle troppens spejdere deltog. Alle spejdere, der agerede modstandsfolk, blev udstyret med en fotokopi af et originalt tysk »Ausweiss«. Det var naturligvis falske papirer, hvormed man skulle føre de »tyskere«, som antastede dem, bag lyset.

Få dit personlige udstyr i orden nu!

Soveposer

LAMA-krøluldspose, 185 cm, grøn/grøn	**46.50**
(denne kvalitet fås også i 170 cm til kr. 41.50)	
Krøluldssovepose m. cambric-betræk, 185 cm	**70.00**
»UMANAK« med fyld af acetatfibre, 185 cm, grøn/grøn	**91.00**
200 cm	**108,0**
»IVIGTUT«, som ovenstående, men med hætte, **185 cm**	**98.00**
200 cm	**108.00**
LAMA DYNELLA NYLON, 185 cm, oliven	**159.00**

– det er den letteste og varmeste der findes –

Khaki spejderransel

Lille model med udvendig lomme	**66.50**
Stor model med udvendig lomme	**71.50**
Roverransel med 3 lommer	**81.50**

Bergans rygsække

opbygget efter kræmmerhusprincippet

Spejder	**98.00**
Herre	**108.00**
Ekspedition m. 2 lommer	**138.00**
Ekspedition do. m. læderbund	**158.00**
Ekspedition m. 3 lommer	**148.00**
Ekspedition do. m. læderbund	**168.00**

Spejder-anorakker

er det bedste overtøj til tur og lejr

Drengestørrelse 8	**44.50**
Drengestørrelse 10–12–14–16	**49.50**
Junior størrelse 44–46–48	**54.50**
Voksen størrelse 50–52–54	**59.50**
Voksen størrelse 56–58	**64.50**

KIT-KAT programmet

kan du se på bagsiden af Magasinets martsnummer og i vort forårskatalog.

KORPSKONTOR:
Frydendalsvej 32, København V.
Tlf. ((01) 83) VE 3666 og 3650.
Kontortid: 8–16. Lørdag lukket.

REDAKTION AF KORPSETS BLADE:
SPEJDERSPORT
Lektor Svend Ranvig,
Kongebrovej 28, Sorø.
Tlf. ((03) 635) Sorø 857.
SPEJDERNES MAGASIN
Kontorchef Jørgen Tvergaard,
Ellegaardsvej 13, Trørød, pr. Vedbæk.
Tlf. (01) 89 16 19.

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39 . KØBENHAVN K Telf. PA 4526

Odense:	Arhus:	Aalborg:
Klostervej 19	Frederiksgade 69	Danmarksgade 3
Telf. (09) 11 24 18	Telf. (061) 3 36 13	Telf. (081) 3 87 33

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger

FR. PALM GREISEN
BOGTRYKKERI KBHVN